

Személyes vélemények a Kaktuszok projektjéről

„Vegyes érzéseim vannak, a könyvvel kapcsolatban. Tetszett is meg nem is... Talán azért mert elég egyedülálló történetről van szó. Nem az a hétköznapi könnyű olvasmány, amihez hozzá szoktam, de egyáltalán nem bántam meg hogy elolvastam. A történettel nem tudtam azonosulni, mert ha be kéne bizonyítanom mi is az élet értelme nem tárgyakkal próbálnám. Ezért nem lett kedvenc szereplőm se, bár én is imádom a szandálokat... Úgy gondolom, hogy a lányok és a fiúk nem csak Pierre-nek, hanem maguknak is szeretnék bebizonyítani, hogy igenis, van értelme a monoton és nehéz hétköznapiaknak és minden egyéb befektetett munkának. Összességében sztori kicsid morbid, de nagyon egyedi és nem olvastam még hasonlót sem, ezért megfogott, hogy nem az tömeg gyártmány. Viszont sajnáltam, hogy az "értelmek" gyűjtésének befejezte után ellaposodott, de mindenképp egy szívfolt a regények közt.”

„Húú, én személy szerint egy nap alatt kiolvastam, ami nálam nagy szó, mert ritka az olyan könyv, amit nem tudok letenni. Nagyon izgalmasnak találtam, végig valamiféle feszültség uralkodott rajtam és körülöttem is. Szerintem azért végeztem vele ilyen gyorsan, mert vártam és kíváncsi voltam arra, hogy mit kérnek egymástól a diákok. Az egyre durvább tárgyak követelése miatt a feszültségérzetem pedig csak fokozódott. Engem Sofi karaktere fogott meg a leginkább. Az én szememben ő egy hős, hogy megtette és feláldozta az a dolgot, ami a nőnek talán a legföltettebb kincse. Szerepe azért is keltette fel a figyelmemet, mert az ő személyisége változott meg a legjobban. Végezetül csak annyit, hogy örülök, hogy a kezembe került ez a könyv, mert rávilágított arra, hogy ha semminek nem lenne értelme, akkor nem működne a világ, megállnak az élet.”

Ajánló

„Semminek sincs értelme, ezt régóta tudom. Ezért semmit sem érdemes csinálni. erre most jöttem rá." Ezt gondolja egy 14 éves fiú, aki egy szép napon nem megy többet iskolába. Az osztálytársai gyűjtésbe kezdenek, hogy bebizonyítsák, hogy az életnek igenis van értelme. Eleinte figyelemre méltó cselekményeket követnek el, de később brutálissá válnak. Ezt a hihetetlenül izgalmas könyvet inkább az idősebb korosztálynak ajánlom a megrázó tettek miatt. Aki teheti, minél előbb vásárolja meg, mert nem fogja megbánni. (Gumikacsa)”

„Mi az élet értelme? Bizonyára mindenki elgondolkodott már ezen a kérdésen. Ez járt egy csapat tizenéves fejében is, amikor egyik osztálytársuk otthagyta az iskolát és a céltalan semmittevésnek szentelte az életét. Így a gyerekek elhatározták, hogy összegyűjtenek minden olyan dolgot aminek van értelme, de az ártatlan játékból világra szóló ügy lett. Janne Teller regénye egyszerre megrázó és figyelemfelkeltő, a mai fiatalok gondolkodásáról és viselkedéséről. Izgalmas, horrorisztikus és egyben tanulságos, aki teheti olvassa el. NEM FOG CSALÓDNI! (Kés)”

„SEMMI.. ez a cím elég figyelemfelkeltő lehet, hiszen mindenki fejében rögtön ez fordulhat meg: "Hogyan lehetne könyvet írni a semmiről?" JANNE TELLERNEK SIKERÜLT! Akit érdekel egy tinikről szóló, rendkívül elgondolkodtató, hétköznapi problémákkal is foglalkozó kisregény, mindenféleképpen olvassa el! A fiatalok először kisebb, a szívükhöz közelálló tárgyakat, majd később elég komoly, és megrázó tetteket, dolgokat gyűjtenek a titkos helyükre. Gyilkosságba, erőszakba is belekeverednek. Ha szívesen követné figyelemmel a gyerekek történetét, mi azt ajánljuk, minél hamarabb szerezzen be egy példányt Ön is! (Parfüm)”

Szülői elvárások

„Szüleimnek a legfontosabb elvárása szerintem hogy tanuljak és utána egyetemre menyek. Ezen kívül még a házimunkába bekell segítenem, és hogy ne csináljak semmi rosszat meg, ha történik velem valami akkor azt mondjam el. Ha ez mind meg van, akkor elengednek szinte bárhova csak tudják hogy hol és mit csinálok.”

„Anyukámmal élek, mert a szüleim elváltak. Apuval egyáltalán nem tartom a kapcsolatot, de nem érzem a hiányát. Anya és köztem nagyon jó a viszony, mert megértő velem szemben. Úgy gondolom, kiegészítjük, egymást én nagyon temperamentumos vagyok ő pedig nyugodtabb személyiség. A feltételeket, amiket nekem szab, betartom és elfogadom. Nincsenek hű de nagy elvárásai csak az alapszabványok, hogy tanuljak, segítsek itthon, tisztelettudó legyek és tisztességes. Ha el szeretnék menni, valahová akkor, meg kell mondanom hova és kivel megyek, de szerintem ez természetes és jó, ha tudja, hogy hol vagyok, mert nem szeretné, hogy "rossz társaságba" keveredjek. Tudom, hogy csak jót akar nekem ezért egy kölcsönös erős bizalom van köztünk. Az általa szabott szabályok szerintem jók és egyfajta rendre nevelnek, amit később jól fogok tudni hasznosítani.”

„A szüleimnek normális elvárásai vannak. Például, hogy segítsek nekik az itthoni munkába és csináljak semmi hülyeséget. Rakjak rendet a szobámban és tanuljunk. Engem elengednek mindenhova, ha nyálok előtte egy jókorát, de valamikor azt se kell. A szüleimmel sose volt semmi baj. Tudják, hogy talpra esett vagyok és nem féltenek a jövőmet illetően bár féltenek, hogy ne kanászodjak el túlságosan, amit megérttek.”

„Azt várják el a szüleim, amit én is elvárok majd a gyerekeimtől és szerintem mások is: hogy jól tanuljak, azért, vigyem valamire az életben. Mindenben próbálnak segíteni nekem, ami

nagyon jól esik. Elengednek lassan már mindenhová, de ehhez nagyon sokat kellett bizonyítanom azzal, hogy szépen lassan mindenhova, amerre elengedtek én egy karcolás nélkül jöttem haza :D Azt kell mondjam, hogy tényleg, ha szólók a szüleimnek, akkor elengednek akármerre. Jól esik, hogy bíznak bennem és nem terrorban tartanak :)”

„Imádtam ezt az időszakot az életemben, nemcsak azért, mert még ötös tanuló voltam, hanem szimplán jó volt. Az osztályom teljesen összeszokott, mindenben számíthattunk a másokra. Ez gondolom azért volt, mert éreztük, hogy mindjárt vége, és már alig találkozunk majd egymással. Rengeteget kirándultunk, moziba jártunk stb.... Ekkor voltam először házibuliba, ahol mindenki túllépett egy kicsit a határon, de nagyon jól sikerült. Természetesen ez már felvételi után volt, mert előtte biztos senkit nem engedtek volna el. Azaz időszak volt a legstresszesebb az évben, ilyenkor nemcsak én, hanem mindenki ingerült és ideges volt, hogy mikor hozza végre már a postás az értesítőt. Szerencsére hozta, és bekerültem egy másik közösségbe, amit szeretek is, meg nem is.”

„Nem volt rossz a nyolcadik osztály(,de a mostani éveimet sokkal jobban élvezem). A régi osztályom sosem volt egy nagy összetartó közösség, több csoportból állt, de ezzel nem volt semmi baj. Szerintem, akkor is a megfelelő emberekkel alakítottam ki kapcsolatot, aminek nagy része még most is tart. A legnagyobb probléma, mint másoknak is, a felvételi volt, amelynek számomra pozitív végeredménye lett, mivel a Jedlikbe szerettem volna jönni. Mindent összevetve egész jó volt 13-14 évesnek lenni, de nem cserélném el a mostani életemmel.”

Húú a 14 éves korom...Én azt élveztem a legjobban. Mikor nyolcadikos lettem olyan szabának éreztem magam. Suliba mi voltunk a legnagyobbak. Osztálytársaimmal nagyon jóban voltam. Szerettem bejárni az iskolába. A felvételi miatt elég zsúfolt volt az év. Előkészítők, tanulás, írásbeli felvételi, szóveli felvételik. De ezek ellenére is jól éreztem magam. Szüleimmel sokat veszekedtem, mert művészeti iskolába akartam menni és a Jedlik meg sem fordult a fejemben.

„Apáék erőltették ezt. Mikor bekerültem kicsit jobb kedvem lett mivel láttam apáékon, hogy büszkék rám. Nyolcadikban már több helyre elengedett apa. Elmehettem korcsolyázni, moziba, vásárolni a barátnőimmel. Olyan felemelő érzés volt. Tudtam, hogy megbíznak bennem. Persze nem minden héten mehettem el otthonról. 2-3 hetente mehettem hétvégéken. A legnagyobb örömöm az volt, mikor elengedtek 8. végén a barátnőmmel pár napra Domboriba. Azt a 3 napot sosem felejttem el.”

„Nekem nem volt túl kellemes 14 évesnek lenni. A sulim nagyon rossz volt, az osztályközösség nem volt osztályközösség. Mindenki felnézett a hülyékre és lenézte az okosabbakat. Ezáltal engem is strébernek neveztek. Gyűlöltem belépni a kapun, mert szinte minden nap volt valami, amit megszólhattak bennem vagy rajtam. Egy nagyon nagy ellenségem is volt, aki szinte sz összes barátnőmet ellopta mellőlem, és ők az ő oldalára álltak, csak mert félték tőle. Szerintem az ilyen barátnők nem igaz barátnők. Avval az egy lánnyal, aki kiállt mellettem még ma is tartom a kapcsolatot. A ballagást már nagyon vártam, és boldog voltam, hogy eljöhettek onnan. A felvételi nem érdekelt, mert nekem akkor mindegy volt, hogy hova megyek, csak el onnan. Végül anyuék eldöntötték, hogy ide jövök. És szerintem jól döntöttek.”

„Amikor 14 éves voltam teljesen más ember voltam mint most. A barátaimmal nem mert ugyanolyan idióta és szókimondó voltam mint most. De a családommal és a rokonokkal nagyon elutasító voltam. Főleg a barátaimmal voltam vagy a szobámba, tehát nem voltam másokra kíváncsi. Nem akartam, hogy beleszóljanak az életembe. Úgy gondoltam, majd én mindent megoldok egyedül, és hogy már tudok egyedül dönteni fontos kérdésekben. Például a továbbtanulás. Szerencsére én választhattam ki, hogy melyik iskolába szeretnék menni és nem anyáék erőltették rám, hogy melyik gimnáziumban tanuljak tovább. Nyolcadikban nagyon jól

éreztem magam. Mi voltunk a legnagyobbak és úgy éreztük, hogy miénk a világ. Ez az érzés január vége körül elúszik, mivel jön a felvételi megírása és a szóbelik, amikor mindenki fél, akkor is ha nem látszik rajta. De végül is én személy szerint elértem azt a gimnáziumot amit szerettem volna és ahol jól érzem magam.”

Plusz 8

„Hogy mit szeretnék és mi lesz nyolc év múlva az valószínűleg két külön dolog. Szeretnék egy közepes méretű házat, férjet, egy-két gyereket, és egy jól fizető munkát. Ezek közül szerintem egyik sem fog megvalósulni huszonhárom éves koromra. Azért az remélem, hogy sikerül Angliába kitelepülnöm és valami munkafélét találnom, nem baj, ha először valami lóti-futizás lesz, csak legyen. Szeretnék egy kis lakást is, ami lehetőleg saját, de az sem baj, ha bérelnem kell és egy valamilyen szintű kapcsolatot. Mindegy, hogy barátom, vőlegényem vagy férjem lesz, de jó lenne, ha lenne valaki mellettem. Nem hiszem, hogy anyuka leszek, mivel csak azután szeretnék családot alapítani, hogy már megteremtettem az ehhez szükséges körülményeket. Ezen kívül azt sem hiszem, hogy dúsgazdaggá válnék ebben a nyolc évben, hacsak nem baromi nagy szerencsém lesz, vagy hozzámegyek egy pénzeszsákhoz. A legfontosabb talán az, hogy boldog legyek és legyen lehetőségem megvalósítani az álmaimat, egyelőre csak ennyit szeretnék.”

„Egyre többször elgondolkodom azon, hogy gimnázium után merre tovább. Elég sok elképzelésem van, de még nem tudom pontosan, melyiket is választom. 24-25 évesen már szeretném befejezni a tanulmányaimat. A mostani barátaimmal ugyanígy tartanám a kapcsolatot, és szereznék újakat is az egyetemi évek alatt, és a munkahelyemen. Remélem addigra már családom is lesz, és valamikor mindenképpen szeretnék kisbabát is. Talán lesz egy saját házam, egyelőre nem tervezem azt, hogy külföldön fogok élni, bár ez majd a munkalehetőségtől függ.”

„Sokszor gondolkodom el azon, hogy a gimnáziumi évek után mi lesz majd velem. Gyakran megijedek, mert lassan elkezdődik a nagybetűs élet, amiben már magamért vagyok

felelős.Nagyon remélem,hogy felvesznek egy jobb egyetemre vagy főiskolára és sikeresen lediplomázom,hogy az angolt addigra már felsőfokon fogom beszélem és 23-24éves koromban lesz lehetőségem kimenni külföldre(pl.Angliába),megnézni,hogyan élnek az emberek és elkezdni ott az életet.Családot csak később szeretnék(28-30évesen).Addig elkezdni egy olyan munkát,amit szeretek csinálni,biztosabb lábakra állni,majd megházasodni.De ez még jóval odébb van:)”

„2019.04.12. Szerda Egy újabb pörgős napot zártam. Tegnap este még beszélgettünk egy kávézóban a városban a haverokkal. Megbeszéltük a kis életünket, sztorizgattunk. Reggel szokás szerint hétkor keltem, kilenctől két üzleti megbeszélés volt. Szerencsére megy a biznisz. Hazajöttem, gyorsan bekaptam valamit, aztán rohantam is be az egyetemre. Ez az utolsó félév utolsó pár órája. Kezdek izgulni a diploma miatt, remélem sikerül majd megszereznem. Sokat kell érte dolgozni, az biztos. Órák után gyorsan megbeszéltük még a többiekkel, este hol és mikor találkozunk, aztán újra haza, telefon anyuénak, hogy minden rendben van, és a pasimnak, hogy este mikor ér haza? Egy kis futás a Margit-szigeten olyan 5 óra fele a legjobb. Ilyenkor már világos van, nem úgy, mint télen. Most zuhanyoztam, írom a naplót, vacsi kész. Várom, hogy a drágám mikor ér már haza. Aztán indulunk is a barátokhoz. Remélem jó kis este lesz. Holnap újra jelentkezem. Pá mindenkinek!:)”

„Konkrétumokat nem szeretnék, írni mivel azt sem tudom, hogy mi lesz holnap, nem hogy mi lesz 8 év múlva. Addigra szeretnék végezni a főiskolával és jó lenne külföldön dolgozni és kint élni. Lehetőleg a versenyszférában valami kis pergősebb melóhelyen tengetném napjaimat, nem valami futószalag mellet kerti törpéket csomagolva. Gyerek meg ilyenek szerintem még várhat egy kicsit, külföldön jól kereső szinglinek lenni nehogy már szar legyen, kint vannak a legkeményebb partik: D”

„23-24 évesen nem szeretnék mókuserékben élni. Ezt a kort tartom annak az életszakasznak, amikor tényleg ki kell élvezni az életet és nem folyamatosan azon kattogni, hogy úristen ilyen luxusvilla és stb. Mert ez szerintem reálsan 24 éves korig nem lehet megteremteni, kivéve hogyha hatalmas szerencse esik az önkbe. Nem várom a sült galambot és a nagy álmomért fogok küzdeni, hogy elismert és sikeres pszichológus legyek. Ha 24 évesen vagy 35 évesen az számomra mindegy, de elérjem. Az oda vezető úton pedig több lábon fogok állni, viszont nem csak a karrierem elérésére fogok koncentrálni. A családomra és a barátaimra is igyekezni fogok, hogy elég időt fordítsak. A férj és gyerek téma nálam nem évszámhoz van kötve. Körülbelül 23 éves korom után ha úgy jön a helyzet akkor elkötelezem magam és gyerek. De nem fogom görcsösen keresni a nagy Ő-t. És nagyon remélem, hogy nem fogok gyökeresen megváltozni.”

„Már komolyan elgondoltam, hogy a gimnázium után milyen irányba szeretnék tovább menni, és ha jól számoltam, a 24. életévem pont ennek a lezárása lesz. Szeretnék szerezni egy diplomát, és minél hamarabb biztosítani az alapokat a későbbi életemhez. Bízom benne, hogy addig sikerül majd felépíteni egy külön otthont a már meglévő telekre, és találni valakit, akivel nem csak "divatkapcsolatot" alakítanék ki, hanem kölcsönös megértésre és szeretetre épülő kapcsolatot. Lehet nehéz lesz, de reménykedni lehet. Eddigi terveim szerint a jogosítványt is szeretném minél előbb letenni, még akkor is, ha félnék forgalomban vezetni. Azért jó, ha van. Azt viszont nem szeretném, hogy a kapcsolatom a szüleimmel és a testvéremmel megszakadjon. Remélem, hogy nem lesz semmi komolyabb összezördülés köztünk addigra.”

Hippik, '68.

„JAVÍTVÁ:(csak nemjöttem rá az előzőt hogy lehet kitörölni) A verziót választom. Nem tudom mennyi saját tudást lehet használni és mennyit kell "összeollózni". A hippik a maguk koruk lázadói, ügye elégedetlenek a rendszerrel, ellenzik a fogyasztói társadalmat, nem akarnak beilleszkedni, nem érdekli őket semmi. A hippik fénykora körülbelül a 60as évekre tehető. A hippik egyfajta nomád, társadalomtól elidegenült világban éltek. Nagy szerepet töltött be náluk a drog fogyasztás. Legtöbbször füvet szívtak és LSD-t (ideírhatom hogy csapattak :D? az olyan saját szavam lenne) fogyasztottak. A hippik társadalomban nem voltak biológiai szülők, ott mindenki anyja és apja. Olyan szinten elidegenedtek a rendszertől hogy még a katonai behívójukat is elégették (ezzel kezdődik a Hair is ha jól emlékszem) pedig ezt akkoriban börtönnel "jutalmazták". Néhány híres fesztivál is fent maradt utánuk, mint például az Oregon Country Fair. Ilyenkor hatalmas tömegek gyűltek össze,akik füvet szívva és egy hippik zenekart hallgatva tüntettek,több napon keresztül. Ők azzal sem foglalkoztak hogy milyen az autójuk, hogy mi lesz holnap, hogy mit fognak enni, hogy egyáltalán mi történik velük. Ebben a drogtól megrészegült világban éltek. A stílusról annyit hogy a színesség és a trapéz nadrág jellemezte.”

„B, Ha jól belegondolok és a hatvanas években éltem volna, szerintem hippik is lehettem volna. Nagy kanállal falták az életet és nem holmi hétköznapi munkanapokat éltek. Főleg a barátaikkal voltak és jól érezték magukat, ami náluk azt jelentette, hogy füveztek és egyebek. Nem amiatt lettem volna hippik mert füveztek és ehhez hasonló, hanem azért mert ők kiálltak valamiért amit fontosnak érezték, azaz a fogyasztói társadalom ellenzése. Mostanában is vannak tüntetések, de ekkora kaliberű, mint amit ők elértek nem sok. És ezért becslöm őket, hogy ehhez volt bátorságuk és kitartásuk. Felhagytak mindennel aminek köze volt a fogyasztói

társadalomhoz, amit én szerintem nem tudnék már a mostani időkben megtenni, túlságosan ebben élek már.”

„Ha most valami csoda folytán visszaugornánk a ’60-as évekbe én egészen biztosan hippilennék. Manapság már teljes stíluszabadság van; emósok, gótok, rockerek, mindenki annak a divatnak hódol, aminek akar, szóval ma már nem nagy szám hippinek lenni. Ezzel szemben a ’60-as évek rendszere konzervatív és földhöz ragadt volt, és én ezért nagyra becsülöm a hippiket, hogy volt merszük ezzel szembeállni. A hippikben nagyon tetszik az, hogy nem stresszelnek semmi miatt, csak élnek bele az életbe, nem kötik őket semmilyen szabályok. Imádom a színes, egyedi ruháikat és azt, hogy felvállalják egyéniségüket és szabadnak, boldognak érzik magukat. Ebben szerintem az LSD-fogyasztásuknak is szerepe van, na talán ez az egy, amit nem kedvelek bennük, de minden mást igen. A legjobban az öltözködésükön kívül az tetszik, hogy lázadnak és nem érdekli őket, hogy mások mit gondolnak róluk. Hiszen mindenkinek joga van olyan ruhákban járni, amilyenben akar, olyan haját viselni, ami tetszik neki és kifejezni a véleményét a világról.”

„Kik a hippik? A 60-as 70-es évek egyesült államokbeli lázadó diáksága. Békét, szeretetet, lázadást hirdető mozgalom. Egyfajta nomád életmódjukkal, változást szerettek volna elérni a politikai életben. Színes öltözködésükkel, a szabadságot a vidámságot hirdették, jellemző volt rájuk a szegénység és az, hogy a sok droghatására tönkrementek. Véleményem... Őszintén szólva én nem szeretem azt a fajta életmódot, amit egykor a hippik éltek. Úgy gondolom, hogy a "nomád" életmódjukkal, az önfejűséggel nem értek el túl sok mindent, sőt rátettek egy lapáttal, egy gonddal több lett a társadalomnak. Nem dolgoztak, nem volt pénzüik gyakran drogoztak, abszolút rossz példát mutattak. Valószínűleg ez az irányzati forma ezért is halt ki, nem csak a társadalomra nézve volt romboló hatású, hanem önpusztító életmód volt.”

Idő

„Augusztus második hetétől követjük nyomon a kis csapat küzdelmét Pierre Anton ellen. Ha valami nyomasztja az elbeszélőt akkor lassabban telik az idő. 8 hónap alatt játszódik le a történet. Az első 5 fejezet után ugrik három napot. Az ásás napján pontosan beállítja a vekkert de még előtte felkel, nyugtalan, az idő lelassul. Majd Jan Johan ujjának a levágásáig gyorsan pereg. Az ujj levágás előtti 10 perc részletesen le van írva, ahogy küzdött ellene stb. A XIX fejezetben március van és a januári időszakról beszél, visszaemlékezik. Egy hét van hátra április 8-ig, lelassul. Majd visszavált a múltból a jelenbe.”

„A regény az osztály szünet utáni első napjával indul. Hallgatják a tanáruk monoton beszédét így nagyon lassul az idő. Amikor Agnes elveszíti a szandálját és tornacipőben megy haza, ami nagyon szorítja a lábát, a hazáig tartó út rettentő hosszúnak tűnik. Az ásásnál fél 11-re van beállítva a vekker, de ő már 22:25kor kikel, mert nagyon izgatott és lassan telik az idő ezért folyamatosan az órát nézi. Az ujjlevágós résznél mindent részletesen leír a szerző, mert ez egy fontos pillanat, az események gyorsan pörögnek. A január nagyon lassan telik mert mindenki izgatottan várja hogy mikor viszik már Amerikába az "Fontos dolgok" halmát. Amikor már csak egy hét volt hátra április 8-ig (a szállításig) újra nagyon lassan telik az idő mert nagyon izgatottak. A történet végén nagy ugrás van, megtudjuk hogy mindez 8 éve történt.”

„A regény a szünet utáni első nappal indul. Kicsit úgy érezzük mintha egy örökkévalósággá válna az egész, újabb 1 év ami nagyon lassan telik el, így az első nap is hosszúnak tűnik. Pierre Anton eltávozásával indul a történet, ezért kicsit részletesebben írja le a napokat, hogy az olvasók is rájöjjenek mi az oka. A regény néha ugrik több napot ami azt jelenti, hogy semmi nem történik. A fejezetek között, mikor eldől kinek mitől kell megválnia, tömören de mégis

részletesen írja le ami miatt kicsit „elnyúlós” lesz.”X.pontosan az ásás előtt fél 11-re állítjabe a vekkert,és 22:25-kor kelki”-ez izgatottságot és félelmet mutat,minél hamarabb túl akar lenni az egészen, annál lassabban telik az idő.Az újlevágásos jelenetnél is az előző mondat állná meg a helyét hisz minél hamarabb túl akar lenni a fájdalmas beavatkozáson.A január szintén lassan telik.Arra várnak,hogy elvigyék a Fontos Dolgok Halmát Amerikába.A történet végén nagy ugrást figyelhetünk meg,kiderül hogy 8 éve történt mindez.”

Milyen elveket követnék a gyereknevelésben?

„Lássuk csak...Maximum 2 gyereket szeretnék, őket is csak olyan 30 éves koromban vállalnám be. Remélem a férjemmel együtt tudjuk majd nevelni a csemetéket, nem pedig külön-külön. ezt azért írom, mert nagyon sokat számít az a szülői példamutatás, amiben én is nevelkedem. Pont így szeretném én is felnőtté nevelni őket, mint ahogyan engem anyu és apu. Folyamatosan törődnek velük, megkérdezném, hogy mi volt az iskolában, edzésen. Viszont többet járnánk családi programokra, például túrázni, barátokhoz, színházba stb. Mi sajnos ilyet mostanában nem igazán csinálunk. És persze ha kellek, mindig ott leszek mellettük, hogy bízzanak bennem, de ahogy nőnek, úgy egyre jobban hagynék nekik "szabad teret". Hiszen még eleinte több odafigyelésre, és törődésre van szükségük, hogy jobban kifejlődjön a személyiségük. Hirtelen ennyi jutott most az eszembe! :)”

„Ha őszinte akarok lenni nem igazán szoktam ezzel a témával foglalkozni és a gondolataim nagy része sem a gyereknevelés körül forog. Sokkal inkább a karrierem érdekel, de persze szeretnék gyereket, 1 fiút. Szerintem a szülők első feladata a biztonság közvetítése a gyerek felé. Továbbá fontos az is, hogy összhangban, egymást segítve éljenek, veszekedések nélkül. Ez az alapja a dolgoknak, ha nincs meg ez a harmónia jobb, ha külön folytatják, mert nem biztos, hogy az a legjobb, ha egymás mellett szenvednek sok évig, rossz viszonyban. Úgy gondolom, hogy a nevelésben a szabályok hozásában határozottnak kell lenni és kicsit szigorúnak, de nem szabad túlzásba se esni. Az hogy később a szabályokat mennyire tartja be a gyerek, az az egymás közötti bizalomról árulkodik. Remélem, hogy a gyerekem és a köztem lévő kapcsolat nagyon jó lesz, és sok mindenben fogok tudni segíteni neki. Szeretném, hogy ha őszinte, kedves, boldog felnőtt válna belőle. (:”

„Először is majd csak azután szeretnék gyereket miután beindítottam a karrierem. Olyan 30 éves koromban. Szeretnék egy fiút és egy lányt. A fiú legyen az idősebb. A lánnyal szigorúbb leszek mint a fiammal. Nem fogom mindenhova elengedni. Hétfvégénként mehet a barátaival szórakozni, de persze csak módjával. Discoba és más ilyen fajta szórakozó helyekre nem fogom elengedni 18 éves koráig. A fiúzást nem tudom, hogy meg engedem-e majd neki...Azthiszem nem.

FOLYTATÁS! Apukám sem engedi nekem, és lehet jobb is így. Ráérek még ezzel. A lánnyal meg fogom majd tanítani az afgán kultúrát. Ez azt jelenti, hogy megtanítom főzni és segítenie kell a házimunkában. 16 éves kora után már neki is tudni kell ezeket. És persze a tisztelet. Neki is nyomatni fogom, hogy a tanulás az első, ahogyan a mi szüleink teszik. Ezzel egyet értek. Persze jelenleg nehéz ezt betartani. Remélem majd a lánnyomat felnőtt fejjel meg fogom érteni, hogy milyen nehéz is a tini kor. A fiának mondani fogom, hogy a tanulás az első. Na meg a tisztelet. Valószínűleg őt sem fogom elengedni disco-ba, de több helyre elengedem mint a lányom. Ezt nem tudom igazából megmagyarázni, hogy miért. Nálunk ez így van és bennem is ez maradt meg.”